

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: O. K.,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR,
se sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31.8.2017 č. j. OAM-458/ZA-ZA11-ZA10-2017, o udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu).
2. Proti v záhlaví označenému rozhodnutí žalovaného žalobce podal v zákonné lhůtě žalobu, v níž konstatoval, že v žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl jako důvod strach o svůj život z důvodu ozbrojeného konfliktu na Ukrajině, obavu

z rozšíření konfliktu na celé území Ukrajiny, obavu z odvodu do ukrajinské armády a špatnou ekonomickou situaci ve vlasti. Vyslovil domněnku, že splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu. Zdůraznil, že hlavním důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice je jeho obava z povolání do ukrajinské armády, neboť nechce střílet a ani být zastřelen v bojích na východě Ukrajiny. Má strach o svůj život z důvodu ozbrojeného konfliktu na východě Ukrajiny. Žalobce poznamenal, že žalovaný v napadeném rozhodnutí mimo jiné rozebíral brannou povinnost ve světle judikatur a mezinárodních právních judikatur. Žalobce poukázal na to, že v žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvedl povolání do armády samo o sobě, ale v kontextu jiných skutečností, které naopak mohou založit důvod k pronásledování. Hlavním důvodem je jistě to, že odmítá bojovat a střílet (je tedy pacifistou) a odmítá být i zúčastněn ve vojenském konfliktu, se kterým nesouhlasí. Jako pacifista a branec má odůvodněný strach ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť se zde obává násilí ze strany ukrajinských orgánů a popř. ze strany ruských separatistů, kdyby jim padl do zajetí. Je si proto vědom toho, že ukrajinská armáda mu nemůže poskytnout dostatečnou ochranu před takovým nebezpečím. Dále si je vědom toho, že může čelit hrozbě trestu za odmítnutí nastoupit vojenskou službu. K závěru žalovaného, že nevyzvednutí povolávacího rozkazu není trestné, žalobce namítal, že pokud občan Ukrajiny nechce vyzvednout povolávací rozkaz, tak se musí většinu času skrývat před správními orgány. Žalovaný měl proto vzít v potaz skutečnost, že takové skrývání před povolávacími rozkazy může být velice psychicky náročné, neboť by celou dobu musel být doma a doufat, že ho nikdo nenajde, nebo být opatrný na ulici a doufat, že na něj nenarazí nikdo z armády.

3. Žalobce dále poukázal na to, že v oblastech na východě Ukrajiny, i přes snahy vlády o dodržování Druhé minské dohody, nadále dochází k otevřené střelbě, a to každý den. Doněcká a Luhanská oblast nadále zůstávají velmi nebezpečnými zónami, ve kterých může dojít k ohrožení na životě a zdraví osob. Zprávy dále potvrzují, že dochází k vnitřnímu přesídlení osob v rámci území Ukrajiny, u kterých ale vyvstal problém, že ukrajinská vláda často není schopna zabezpečit těmto lidem nejen ubytování, ale často ani základní potřeby jako je jídlo a pití. Žalobce poukázal na to, že konflikt na východě přetrvává již čtvrtým rokem s neustále se zvyšujícím počtem civilních obětí. Následky konfliktu též postupně ovlivňují i širší populaci Ukrajiny. Jednotlivci a komunity pocítují přímý vliv konfliktu z důvodu velkého přesunu vojáků, pokusů o znovuoobnovení rodinného života, vnitřního přesídlování nebo čekání na zprávy o zadržených a nezvěstných. Situace na celém území Ukrajiny doposud není považována za umírněnou a ani za pokojnou.
4. Z výše uvedených skutečností je dle názoru žalobce zřejmé, že žalovaný nezjistil bližší okolnosti, pro které se odmítá zúčastnit bojů a dále se neseznámil s rozhodnutími soudů a se zprávami o jeho zemi původu, ze kterých jasně plyne, že jím uváděný důvod – obava z vojenské služby – může za určitých okolností naplnit pojem důvodných obav z pronásledování. Žalovaný nezjistil skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu a rovněž porušil ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu.
5. Žalobce rovněž namítal, že jsou zde dány důvody pro přiznání doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, neboť v případě návratu do jeho země původu by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy v podobě nelidského či ponižujícího zacházení nebo

trestání a je zde riziko vážného ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního konfliktu. V případě nuceného návratu do země původu by byl nucen opětovně čelit hrozbě předvolání k nastoupení vojenské služby, a tím pádem i riziku nasazení do bojů na východě Ukrajiny, což se absolutně přičí jeho pacifickému přesvědčení. Odmítá nasazení svého vlastního života do nebezpečí, do ozbrojeného konfliktu, který je proti jeho přesvědčení a kde by musel střílet. Nechce být nasazen do vojenského ozbrojeného konfliktu, který de facto porušuje mezinárodní vojenské smlouvy.

6. Žalobce dále uvedl, že je mu též známo, že na Ukrajině je velice těžké se dožadovat ochrany u státních orgánů. Je to jednak kvůli jejich neochotě a jednak kvůli korupčním jednáním. Oprávněně se obává návratu na Ukrajinu, kde by mohl být vystaven pronásledování ze strany ukrajinských státních orgánů pro jeho neochotu nastoupit vojenskou službu. V případě nuceného návratu by mohl čelit nebezpečí, mučení, nelidského či ponižujícího zacházení či trestu, čímž by došlo mimo jiné i k porušení článku 3 Úmluvy a tím i k porušení ust. § 14a odst. 2 písm. d), neboť jeho vycestování by znamenalo rozpor s mezinárodními závazky České republiky.
7. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby, odkázal především na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Vyslovil názor, že shromáždil potřebné podklady o situaci na Ukrajině, konkrétně posoudil situaci v Zakarpatské oblasti a s individuálním přístupem k žalobci zhodnotil všechny jím tvrzené důvody pro udělení mezinárodní ochrany, a to ve všech jejích formách. Důsledně vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci a rozhodnutí náležitě odůvodnil. Poukázal na to, že žalobce nebyl členem žádné politické strany, neuplatňoval politická práva a svobody, nebyl nijak politicky činný, pracoval jako stolař a nemohl si vydělat peníze, měl ekonomické problémy se zabezpečením své rodiny. Neměl žádné problémy se státními orgány ani se soukromými osobami. Žalobce neuvedl žádné důvody ve smyslu ust. § 12a zákona o azylu. Ani špatná ekonomická situace na Ukrajině není důvodem pro udělení azylu dle § 12 písm. b), neboť výčet důvodů dle tohoto zákonného ustanovení je taxativní a žádné jiné mu nelze podřadit. Žalobce nepřísluší k žádné skupině osob, která by měla být v rámci současné Ukrajiny nějak znevýhodněna nebo cíleně diskriminována, neboť se hlásí k většinově zastoupené ukrajinské národnosti, ukrajinské státní příslušnosti, majoritnímu pravoslavnému vyznání a rovněž hovoří jazykem ukrajinským i ruským. Z jeho výpovědi vyplynulo, že žil na jihovýchodě země v oblasti konfliktem nijak nezasažené a rozhodně tak na podkladě všech informací nespadá do žádné kategorie osob, která by měla být v rámci Ukrajiny jakýmkoliv způsobem znevýhodněna ze strany státních orgánů či bezpečnostních složek Ukrajiny, což žalobce ani v průběhu správního řízení nikdy netvrdil.
8. Obava z povolání do armády, snaha vyhnout se nástupu do armády není sama o sobě důvodem k udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, zejména pokud jde o povinnost ji nastoupit a týká se všech obyvatel země bez ohledu na jejich rasu, národnost, náboženství či politické přesvědčení. Branná povinnost je zcela legitimní občanskou povinností, což uznává nejen Úmluva o právním postavení uprchlíků z roku 1951, ale i Mezinárodní pakt o občanských a politických právech a Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod. Ani vyhýbání se nástupu do armády či dezerce nejsou důvodem udělení mezinárodní ochrany podle Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Nenastoupení vojenské služby po prokazatelném doručení

povolávacího rozkazu žalobci, což se nestalo, může být důvodem k trestnímu stíhání, pokud by žalobce doručený povolávací rozkaz takto převzal a vojenskou službu nenastoupil. Ovšem i v tomto případě se nejedná o azylově relevantní důvody. Tvrzení žalobce, že odvádějí muže přímo z ulice a že by se musel účastnit bojů na východě Ukrajiny a on je pacifista, jsou zcela nedůvodná. Z napadeného rozhodnutí plyne, že na východě ukrajinské fronty operují pouze dobrovolníci a profesionální příslušníci armády, žádní mobilizovaní vojáci tam nejsou. Ze zpráv založených ve spise tak nevyplývají žádné informace, že byli odváděni vojáci do bojů přímo z ulice.

9. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval i žalobcem tvrzenou hrozbou skutečného nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Žalovaný zdůraznil, že žalobce v žalobě neuvádí žádnou skutečnost, ze které by vyplývalo, že by byl na Ukrajině vystaven skutečně hrozícímu nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, tedy nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení. Mezi důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, nelze zařadit ani obavu žalobce z povolání do ukrajinské armády, případně obavu z potrestání za nenastoupení do vojenské služby, neboť branná povinnost je zcela legitimní občanskou povinností a právem každého svrchovaného státu vymáhat plnění této povinnosti. Navíc žalobce nebyl k výkonu vojny povolán.
10. Žalovaný se rovněž zabýval otázkou, zda žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. V zemi původu žalobce neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu v Zakarpatské oblasti Ukrajiny. Žalovaný odkázal na závazné stanovisko k možnosti vycestování č. ZS 35332 ze dne 8.5.2017, podle něhož žalobce v policejním protokolu o vyjádření účastníka správního řízení o vyhoštění ze dne 8.5.2017 sdělil, že mu nejsou známy překážky, které by mu měly bránit ve vycestování z České republiky a pokud mu to bude nařízeno, vycestuje dobrovolně. Ve vlasti zázemí pro svoji osobu má, žije tam u svých rodičů.
11. Žalovaný uvedl, že posoudil individuální situaci žalobce, přičemž nijak nerozporuje existenci na východní Ukrajině probíhajícího ozbrojeného konfliktu. Zároveň však poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 265/2014-17, z něhož citoval. Poukázal na to, že probíhajícím konfliktem jsou zasaženy pouze části dvou oblastí, a to Doněcká a Luhanská oblast. Žalobce žil před svým odjezdem z vlasti ve městě Svaljava v Zakarpatské oblasti, která není ozbrojenými srážkami separatistů a vládních vojsk bezprostředně zasažena. Neexistuje žádný důvod se domnívat, že by se stav zhoršené bezpečnostní situace panující ve dvou avizovaných oblastech rozšířil i do dalších částí země.
12. Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí podle § 65 a následujících zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.). Soud přitom postupoval podle § 51 odst. 1 s.ř.s. a rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se na

výzvu soudu dle zákonného citovaného ustanovení ve stanovené lhůtě nevyjádřil. Soud po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

13. Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že v žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice ze dne 7.6.2017, v rámci údajů k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 13.6.2017 a v pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl, že je ukrajinské národnosti a státní příslušnosti, pravoslavného vyznání, nemá žádné politické přesvědčení a nikdy nebyl politicky aktivní. Je svobodný a bezdětný, jeho zdravotní stav je dobrý. Místem posledního bydliště na Ukrajině bylo město Svaljava. Tam žil během celého svého života s rodiči v rodinném domě. Jeho rodiče tam žijí stále. Ve vlasti pracoval jako stolař. Ukrajinu opustil 7.5.2017. Do České republiky přicestoval 8.5.2017 přes Maďarsko na základě průkazu o malém pohraničním styku Ukrajiny s Maďarskem. Nikdy v minulosti nežádal o mezinárodní ochranu v České republice ani v jiných státech. Na Ukrajině žádné problémy neměl. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že se na Ukrajině bojí o svůj život, neboť je tam stále válka, obává se, že se válka rozšíří na celé území Ukrajiny. Stále odvádějí moc civilistů, zastavují auta a odvádějí muže přímo z aut, z ulice. Nechce bojovat, nemůže střílet do lidí. V případném nástupu do armády mu brání skutečnost, že nemůže zabíjet lidi a také nechce sám zemřít. Osobně do armády povolán nebyl, předvolání neobdržel. Obává se, že ho do armády odvedou násilím přímo z ulice, jak to dělají. Základní vojenskou službu neabsolvoval, neboť má špatný zrak. Po připomenutí, že podle aktuálních výnosů prezidenta by měli na východě země působit pouze profesionálové a dobrovolníci, žalobce uvedl, že se u nich stalo, že přímo z ulice odváděli muže. K tomu došlo asi před půl rokem. Situaci ve vlasti řešil tak, že seděl doma a bál se, aby ho neodvedli. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu žalobce dále uvedl, že na Ukrajině je v současnosti taková situace, že se tam nedá normálně žít, je těžké tam finančně vyjít. Z území České republiky byl vyhoštěn hned po svém příjezdu. Dne 8.5.2017 na policii v protokolu o vyjádření účastníka řízení uvedl, že mu ve vycestování nebrání žádné překážky, neboť byl nervózní a bál se, že ho zavřou do vězení. Závěrem pohovoru žalobce nechtěl uvést žádné další skutečnosti, které by měl správní orgán vzít v potaz během posuzování jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nechtěl doložit žádné doklady, dokumenty či jiné materiály.
14. Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Při posouzení žádosti žalobce žalovaný konkrétně vycházel z Informace OAMP – situace v zemi ze dne 24.7.2017, z Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva – Zpráva o stavu lidských práv na Ukrajině 16.2. - 15.5.2016, ze dne 13.6.2017, ze Zprávy Freedom House – Svoboda ve světě 2017 – Ukrajina, z ledna 2017, z Informace ČTK ze dne 8.2.2017, z Informace MZV ČR č. j. 101374/2017-LPTP, ze dne 11.5.2017 a ze závazného stanoviska k možnosti vycestování cizince ev. č. ZS 35332 ze dne 8.5.2017. Z úředního záznamu ze dne 24.8.2017 plyne, že žalobce se na výzvu správního orgánu k seznámení s podklady rozhodnutí nedostavil, přestože mu předvolání bylo řádně doručeno.
15. Krajský soud především dospěl k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu, obstaral si dostatek informací potřebných k vydání rozhodnutí. Shromážděné informace ohledně politické a bezpečnostní situace na Ukrajině soud

považuje za zcela dostatečné a přiměřeně aktuální datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Námitku žalobce, že žalovaný nezjistil skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu, soud nesouhlasí.

16. Ohledně námitek žalobce týkajících se ozbrojeného konfliktu na Ukrajině soud uvádí, že z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že správní orgán se má při posuzování žádosti o mezinárodní ochranu především zabývat místem, kde žadatel žil před odchodem ze země původu nebo, kde se dlouhodobě zdržoval. Postup žalovaného, který akcentoval tu skutečnost, že před svým odjezdem z vlasti žalobce žil ve městě Svaljava v Zakarpatské oblasti, tedy v místě nacházejícího se pod plnou kontrolou současné vlády, která proklamuje vládu demokracie a práva, je v souladu s touto judikaturou. Bezpečnostní situací na Ukrajině se zabýval i Nejvyšší správní soud opakovaně, přičemž dospěl k závěru, že se na Ukrajině nejedná o tzv. totální konflikt, jenž by dosahoval takové intenzity, že by byl každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy (viz usn. č. j. 7 Azs 265/2014-17, č. j. 3 Azs 259/2014-26).
17. Podle ust. § 12 písm. a) zákona o azylu, se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod.
18. Žalobce nikdy neuvedl nic, co by mohlo vést k závěru, že by byl na Ukrajině vystaven jakémukoliv jednání podřaditelnému pod pojem pronásledování pro politické přesvědčení. Naopak uvedl, že nemá žádné politické přesvědčení a nijak se neangažuje a na Ukrajině nikdy neměl žádné problémy. Závěrům žalovaného, že žalobce ve své vlasti není pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu a azyl se mu z tohoto důvodu neuděluje, nelze nic vytknout.
19. Podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
20. Uvedl-li žalobce jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu obavy z odvodu do armády, krajský soud uvádí, že tento důvod není azylově relevantní a není sám o sobě důvodem k udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Krajský soud sdílí názor Vrchního soudu v Praze vyjádřený v rozhodnutí č. j. 6 A 509/94-27 ze dne 19.8.1994, podle něhož azylově relevantní by bylo odmítání podílet se na bojových akcích z hlediska přirozenoprávních, mezinárodním společenstvím obecně odmítaných důvodů, jako jsou např. genocida, etnické čistky, kruté vedení války proti civilnímu obyvatelstvu, a že není rozhodující, že situaci ve své vlasti považuje žalobce pro sebe za tíživou, že se cítí ohrožen možným ozbrojeným konfliktem ve své vlasti s jinými státy, nebo že má výhrady proti vnitřní nebo vnější politice domovského státu. Žádná z těchto skutečností, jakkoliv vyvolává jeho subjektivní obavy, ještě neznamená jeho strach z pronásledování z některého ze zákonných důvodů, konec citace. Žalovaný, jak plyne z odůvodnění jeho rozhodnutí, poukázal na zjištění z Informace OAMP Ukrajina – situace v zemi, ze dne 24.7.2017, v níž se uvádí, že na Ukrajině je v praxi

běžné vyhýbání se převzetí povolávacího rozkazu, což není považováno za trestný čin. Případný trestní postih by hrozil až v případě převzetí povolávacího rozkazu a následnému nenastoupení do armády. V této informaci se dále uvádí, že v souvislosti se stabilizací situace na východě Ukrajiny po uzavření tzv. Minských dohod, nebyla v roce 2016 vyhlášena žádná další mobilizace a podle ukrajinských představitelů se o ní nadále ani neuvažuje. Ukrajinská armáda postupně zvyšuje počty profesionálních vojáků, kteří slouží v konfliktních zónách na východě Ukrajiny. Demobilizace vojáků povolaných v letech 2014 a 2015 v rámci částečné mobilizace proběhla postupně na základě prezidentských výnosů v několika etapách v roce 2015 a 2016. Při příležitosti podpisu Výnosu o demobilizaci posledních vojáků povolaných do armády kvůli konfliktu na východě země prezident Porošenko 26.9.2016 uvedl, že do konce října 2016 by měli být všichni takto mobilizovaní vojáci propuštěni do záloh. Uvedl, že jde o krok k armádě složené z profesionálních vojáků a že v konfliktních zónách zůstanou pouze vojáci s profesionálním kontraktem (na základě smlouvy s armádou). V prohlášení dne 2.11.2016 pak sdělil, že v současné době na východoukrajinské frontě (linie dotyku) již nejsou žádní mobilizovaní vojáci, ale pouze dobrovolníci a profesionální příslušníci armády. Krajský soud ve shodě s žalovaným na základě uvedených zjištění činí závěr, že obavy žalobce z odvodu do ukrajinské armády jsou nedůvodné a nemají žádný reálný podklad, stejně tak i tvrzené obavy z jeho pronásledování ze strany ukrajinských orgánů v souvislosti s odmítáním nastoupit vojenskou službu, popř. i ze strany ruských separatistů v případě, že by jim padl do zajetí. Tvrzené obavy žalobce z pronásledování soud neshledává opodstatněnými ani z hlediska podmínek pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Podle tohoto zákonného ustanovení doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště (§ 14a odst. 1 zákona o azylu). Za vážnou újmu se považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky (§ 14a odst. 2 zákona o azylu).

21. Při hodnocení této otázky je nutno hodnotit stav současný, resp. stav k návratu žalobce do země původu s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 80/2007-87, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil, že pro zjištění okolností rozhodných pro udělení doplňkové ochrany je tedy určující doba případného návratu žadatele do jeho vlasti. Krajský soud má za to, že správní orgán posoudil individuálně situaci žalobce na základě jeho tvrzení a tyto konfrontoval s informacemi získanými z různých zdrojů, které jsou součástí správního spisu, a soud se s jeho závěry ztotožňuje. Soud ve shodě s žalovaným má za to, že žalobce nesplňuje podmínky vyjádřené v ust. § 14a zákona o azylu. Situaci na Ukrajině nelze ani v současné době klasifikovat jako totální konflikt, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt

izolovaný pouze na východní část Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá. Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 5 Azs 28/2008-68 uvedl, že v případě konfliktu nemajícího charakter totálního konfliktu, musí žadatel prokázat dostatečnou míru individualizace, a to např. tím, že prokáže, že již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy, že ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu jeho země původu, ve kterém skutečně pobýval, a že nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země, či že jsou u něj dány jiné faktory (ať už osobní, rodinné, či jiné), které zvyšují riziko, že terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí bude právě on, konec citace. V dané věci žalovaný zdůraznil tu skutečnost, že žalobce byl naposledy přihlášen k trvalému pobytu ve městě Svaljava v Zakarpatské oblasti, kde bezpečností situace není negativně ovlivněna událostmi na východě země. V zemi původu žalobce neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Případné vycestování žalobce při zohlednění informací o zemi původu a skutečnostech sdělených žalobcem nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky České republiky. Závěr žalovaného, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu, je správný.

22. Soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
23. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 31.01.2018

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně

